

הלכות פסולי המקדשין פרק יז

א. כל הדמים הנתנין על מזבח החיצון, שנתן מהם מתנה ראשונה במחשבה נכונה, ונתן ממתנה שניה ואלף במחשבת שנוי השם, או מחשבת המקום, או מחשבת הזמן הרי זה כפר, והרצה הקרבן; ואם נתן את הראשונה במחשבת הזמן, והשלים המתנות במחשבת המקום הרי זה פגול: שמתנה ראשונה, היא העיקר.

ב. אבל כל הדמים הנתנין על המזבח הפנימי הואיל וכלן מעכבין זה את זה כמו שבארנו, אם נתן אחת מהן שלא כתקנה אלא הפסיד בה המחשבה, אף על פי שנתן כל השאר כתקנן, הזבח פסול.

ג. חשב בראשונה מחשבת הזמן, ושתק בשאר, או שנתן כלן כתקנן, חוץ מן האחרונה שנתנה במחשבת הזמן הרי זה פסול, ואינו פגול: עד שיזה כלן במחשבת הזמן, שהרי כלן במתנה אחת הן. וטבילת אצבע בדם בחטאות הפנימיות, מפגלת. כיצד חשב בשעת טבילת אצבע בדם מחשבת הזמן, הרי זה כמחשב בשעת הזיה.

ד. היה עומד בעזרה, וחשב מחשבת זמן בחטאות הנעשות בפנים בדבר הנעשה בפנים אינו פגול; חשב בדבר הנעשה בחוץ, הרי זה פגול. כיצד: היה עומד בעזרה, ואמר הריני שוחט להזות דמו למחר אינו פגול, שההזיה לפנים בהיכל. היה עומד בהיכל, ואמר הריני מזה לשפך שירים למחר אינו פגול, שהרי חשב בפנים בדבר הנעשה בחוץ.

ה. אבל אם היה עומד בעזרה, ושחט, והוא מחשב לשפך שירים למחר, או להקטיר אמורין למחר הרי זה פגול, שהרי חשב בחוץ בדבר הנעשה בחוץ.

ו. התודה מפגלת את הלחם, והלחם אינו מפגל את התודה. כיצד: השוחט את התודה, והוא מחשב שיאכל מבשרה, או יזרק דמה, או יקטיר אמוריה, למחר הזבח עם הלחם, פגול; אבל אם חשב לאכל מן הלחם למחר הלחם לבדו פגול, וזבח התודה אינו פגול.

ז. וכן הדין בשני כבשי עצרת, עם שתי הלחם הפאות עמהן שאם חשב מחשבת זמן בכבשים, נתפגלו שתי הלחם; חשב שיאכל משתי הלחם למחר שתי הלחם פגול, והכבשים אינן פגול.

ח. חשב באחת מארבע העבודות לאכל כזית מבשר הזבח עם הלחם למחר הלחם לבדו פגול, והתודה או הכבשים אינן פגול. המקטיר שני בזפי לבונה שעם לחם הפנים, וחשב בשעת הקטרותן שיאכל לחם הפנים למחר הרי הלחם פגול.

ט. השוחט שני כבשי עצרת, וחשב לאכל אחת משתי החלות למחר שתיהם פגול. הקטיר שני הבזכין, והוא מחשב לאכל אחד משני הסדרים למחר שני הסדרים פגול. וכן אם חשב מחשבת הזמן באחת מחלות התודה, או באחת מחלות מנחת מאפה התנור הרי כל החלות פגול.

י. אבל אם נטמאת אחת משתי החלות, או אחד משני הסדרים,

או אחת מן חלות התודה בין לפני זריקה, בין לאחר זריקה
אותה החלה ואותו הסדר, אסור; והטהור בטהרתו, ויאכל.

יא. חשב בעבודת אחד משני הכבשים, שיאכל כזית משתי
הלחם למחר, וכן אם חשב בהקטרת אחד משני הבזבין, שיאכל
כזית מלחם הפנים למחר הרי הלחם פסול, ואינו פגול: עד
שיחשב בכל המתיר שהוא עבודת שני הכבשים, והקטרת שני
הבזבין.

יב. שחט אחד, וחשב לאכל חצי זית מחלה זו למחר, ושחט
השני, וחשב לאכל חצי זית מחלה שניה למחר הרי אלו
מצטרפין לפגול; והוא הדין בשני הבזבין, עם שני הסדרים.

יג. חשב באחד משני הכבשים מחשבת הזמן, ועשה השני
במחשבה נכונה זה שעשהו במחשבת הזמן, פגול; והשני,
כשר. שחט אחד מהן, וחשב בשעת שחיטתו שיאכל מבשר
השני למחר שניהן כשרים, שאין מחשבין מזה על זה.

יד. שני כבשי עצרת, אין מקדשין את הלחם אלא בשחיטה.
פיצד: שחטן וזרק דמם במחשבת שנוי השם, לא קדש הלחם;
שחטן לשמן, וזרק דמם שלא לשמן הלחם קדוש, ואינו קדוש;
שחטן שלא לשמן אף על פי שזרק לשמן, לא קדש הלחם.

טו. שתי הלחם שיצאו בין שחיטה לזריקה, וזרק דם הכבשים
במחשבת הזמן נתפגלו שתי הלחם, אף על פי שהן בחוץ:
שהזריקה מועלת ליוצא, אף על פי שעדין הוא בחוץ.

טז. כבשי עצרת ששחטן לשמן, ואבד הלחם אם זרק דמן
לשמן, הרי אלו פסולין; זרק דמן במחשבת הזמן, אחר שאבד
הלחם הרי אלו ספק אם התרו באכילה, או לא התרו.